

Kriszta

6

Szerkesztőség és kiadóhivatal
Szeged, Kálvária-utca 14.
Telefon 10-84.

Ára 20 fillér

Megjelenik minden szombaton
Első évfolyam 6. szám.
1934. december 8.

Téli örömök.

Téli táj,
Szép vagy nagyon, csupa báj,
A nagyvilág hóval telve
Tán már holnap bemeszelve,
Utcán járva csuszikálunk,
Kezünk marjul, törik lábunk,
Csont zötyög,
Kedves téli örömök.

Téli sport,
Hódol neked kódis, lord,
Felöltözünk eszkimónak,
A nyakunkban sálak lógnak,
Dupla nadrág védi testünk,
Zúzódástól óv, ha estünk,
Téli sport,
Náthás tőled száz csoport.

Korcsolya,
Téged köt fel Orsolya,
Sári, Panni, Eszti, Médi
S a sok ötvenéves médi;
Gavallérral megy. Mi végre?
Pajzánkodni, ah, a jégre,
S ha bukik,
Ez másoknak jól esik.

Fut a szán,
Ujszegednek oldalán,
Száll, mint sólyom, vagy a turul,
S mivel meglökték hátúrul,
Aki benn ült büszkén addig,
Fürdik hóban fülig, nyakig,
Oh, mi bájos ünnep ez,
De a nyaka tiszta lesz.

Fás, szenes,
Könnyű kincseket keres,
Mert amikor közbe' fázunk,
eladjuk a földünk, házunk,
Mindent szénre költünk, kérem,
És a szenes bő zsebében
Pérez csörög,
Drága téli örömök!

Nincs mit remélni, valami átok
A világ sok szépségét megette,
Az ember Mikulásra vágyik,
Oszt a Krampusz jön meg helyette

Miért biztatják állandóan önmagukat biztos győzelemmel az önjelöltek?

Felelet:

Beteg volt a cigánykatona, ordított reggeltől estig, végül megvizsgálták, sokfajta baját megállapították, aztán kidobták.

Erre a másik cigány nyomban ágyának esett s folytatta a jajgatást ott, ahol a komája abbahagyta.

Ezt is megvizsgálta az orvos, hamar kész volt a szentenciával:

— Nincs neked semmi bajod, csak szimulálasz.

— Nekem nincs semmi bajom? — méltatlankodott a cigány. Hát akkor mért jajgatok egész nap?

Mégis csak szép dolog, hogy a Müller Vilmos doktor-író társ anynyira húz szülővárosához, Szegedhez. Lám ni, még a Dugonics-Társaságban is nyilván honi motivumokra gondolt, amikor felolvasásának a „Beteg félistenek” címet adta.

Nyugalmazott iskoladirektorom, aki az állatvédő egyesületet is dirigáld, mikor érkeztek el végre az embervédő-egyesülethez?

Megható volt a múlt héten a ki-robbant szegedi udvariasság. Ez a város arról híres, hogy itt köszönnek az emberek a legtopább módon, nem minden árnyalata nélkül a neveltlenségnek. Most négy napon át az egyes kerületekben minden második ember mégis azt hajtogatta: Ajánlom magamat.

Vitatkozó Pétöröm, hogyan képzeled? Adat-tenger, okos érv kell a közgyűlésen? Nem esnének az emberek kétségbe arra a gondolatra, hogy valahogyan meg tudod őket győzni a dolgok helyes állásáról?

GONDOLATOK.

Felmerült a gondolata, hogy teherautókat kellene venni, mert azok élenkítenék a tanyával való forgalmat. Nonó, mondok, külső véreink leginkább azt a sok nehézséget küldnék be, amit a városiak iránt éreznek.

Anyyira megatott az ötletem, hogy versben mondom el. Nahát! Sok az egylet, még több az elnök, ez a helyzet már túrhetetlen. Fogjunk hát össze egynehányan, elég, ha ketten, s alapítsunk olyan egyletet, melynek tagja csakis egyleten kívül álló valaki lehet.

Nincs a mi mérnökségünknel lelkesebb testület a világon. Barátom, ez minden követ megmozgat, ha a város szépítéséről van a szó.

Egyébként neki van igaza. A Kálvária vezető út már kétezer év óta göröngyös, az apostolok nem aszfalton járnak. Miért térne el épp Szeged a hagyományoktól?

HIREK.

A KENYÉRDRAGITÁSSAL

kapcsolatban egyre vártunk egy deputációt, amelyiket a könnyelműbb fajtájú pékek eresztenének ki. Tudniillik, ideje, hogy maximálják a svábo-garákat, meg a muszkákat is. Van ugyanis, aki kettővel szereti a süteményt, míg az igényesek többel. A számbeli mennyiséget sehogyan se lehet határozott formában ráparancsolni az emberekre. A kérdést mihamarabb rendezni kell, nehogy kinos zavarok támadjanak.

A HIVATALOS LISTA PÁRTVEZETŐSÉGE LEMONDOTT

arról a reményről, hogy jelöltjeit egyhangulag választják meg. Közismert szerénységével megelőgszik a biztos mandátumokkal is.

VÉRFELODOLOGOZÓ GÉPET

szerez be a vágóhid. Ez a gazdagodás azonban nem jelent monopóliumot, mert a véres verejtékkel állást keresők és a kenyérharcosok harmateseppeit mindenki szabadon értékesítheti.

NYILATKOZAT.

Szalai Illés ujszegedi hitvesgyilkos esetének kiderülése óta tömegesen kapjuk „Egy férj” aláírással a leveleket. Az érdeklődők azt szeretnék tudni, hogy a nevezetes férfiúnak mennyi idő kellett az elhatározásához, főleg mikor félt jobban a feleségétől, annak életében, vagy azután? Mihelyt alkalmunk lesz rá, szóba ereszkedünk Illéssel és kielégítjük a kíváncsiságokat. Addig is további türelmet ajánlunk.

Hivatalsszolgák szabályrendelete.

A sokféle szabályrendeletet le fogja pipálni az, amelyik most készül és a hivatalsszolgák kötelességét akarja precízen körülírni.

Hivatalsszolga lehet minden erős, lehetőleg nős férfi, aki valamennyi házimunkához ért.

A jó hivatalsszolga értsen a gyerekdajkáláshoz, a mcsogatáshoz, a nagy-takarításhoz. Ha ezek bármelyikében akadályoztatnék, helyettesítheti magát a feleségével.

Reggel a hivatalsszolga költi fel a gazdáját, ő dörzsöli este a lábát, amíg elalszik; szombatoként megfürösztí a gyerekeket, hetipiacon bevásárol és tekintélyével hozzájárul a tulzott árak letöréséhez.

Mindezeket felül meghagyatik neki, hogy olykor a hivatalban előforduló munkákat is ellássa.

Szezon-dal.

— Megzenésítés joga fenntartva. —

A szén, a fa,
A fa, a szén,
Mondják: igen
Hasznos növény.

Szememben fájó
Könny rezeg,
Csak hallomásból
Sejtem ezt.

Személyesen
Nem ismerem
A fát, melyen
A szén terem.

... mert tudod, fiam, az nem úgy ment, ahogy másfajta szerződés szokott menni. A Hüpecki meg a Protzelesz megbízzák a közjegyzőt, hogy készítse el a szzveget, mikor pedig az kész van, ők aláírják. Ez a házassági szerződés bár egészen egyszerű volt, ott is a közjegyző végezte az egészet, a vőlegény csupán bepillantott, hogy meggyőződjék róla, amit egyébként is bizonyosra vett, hogy az örömápa a hozomány egyik felének elengedését kérte, a másikat pedig letagadta és voltaképpen csak ezzel a másodikkal rendelkezett effektíve, azt azonban a férj-jelölt megkapta. Mindez benne volt a szerződésben és más ember ilyenkor falhoz csapja a menyasszonyi fátyolt, otthagyja a családot, ellenben Áldozati Bárány mint humoros egyén kacagott magában és azt mondta önmagának:

— Látod, fiam, milyen finom orrod van neked, előre megérezte mindent, hiába erősítették a barátaid, hogy tévedsz, mert csak a fele lesz a hozományod annak, amit elengedtetted veled Indisch Cretén úr, szeretett apósod.

Akkor mindenki a vőlegényt figyelte, mikor tör ki a botrány? A sógorjelöltek az ajtó mellett foglaltak állást, (hiszen amúgyis állást keresnek évek óta!), az ablakok rolettáit lehúzták, a nagybácsi ki nem fogyott a szó-

ÚJ ÜZLET ABELVÁROS- BAN

Pazar fényűzéssel berendezett vegytisztító üzem nyílt a Belvárosban, ahol minden közéleti szennyest a legnagyobb gondossággal és szakszerűen fognak kezelni és tisztítani. Cim a kiadóhivatalban.

ból, állandóan díjbirkozói pályájának részleteit elevenítette fel annak hangsúlyozásával, hogy hányan váltak nyomorékká a markában. Pedig nem is haragudott, mindössze Bizonyosoknak szeliden a vállára helyezte pehelysúly kezét, de ne is bősztse őt fel senki!

A menyasszony a fotelben ült, alkalmi ruha volt rajta, amivel több hónap előtti hangulatait rejtegette a pletykaéhes világ előtt, amely nem kíméli a lelki finomságokat. Erre megszólalt Áldozati Bárány:

— A keserves mindenét ennek a piszok világnak, az én életem ugysem élet, ide azt a nyomorult szerződést, hadd írrom alá!!

Egyébként végtelen nagy a boldogság, az atyafiak nem győzik a mesét, hogy ilyen még nem volt.

A háztulajdonos siralmából.

Csapás-csapás után. Már a negyedik házat kellett eladnom, hogy valahogy eltengődjek én is a többi szegény között, amikor most azt hallom, hogy a szegény Klebelsberg-telepi háztulajdonosokat is veszély fenyegeti.

Ne rejtjük a véka alá, csak mondjuk meg őszintén, hogy megint belülről fúj. Az alsóvárosiak annak idején nagyon ígértették (igaz-e Jánosom), hogy így, meg úgy, majd ők is beleszólnak a strimfliszárba és hozzásegítik a Klebelsberg-telepi lakosokat a haranghoz. Szó szellő, ebből se lett semmi se akárcsak a vásáresarnokból, de a harang mégis csak elkészült. Azóta valahányszor a kis harang megszólal, az alsóvárosiak mindig kiállnak a kapuba s úgy gyönyörködnek a harangszóban.

Na, de nem sokáig gyönyörködnek, mert a telepet a jövő tavasszal teljesen körül kerítik. Innen ugyan nem jut ki egy félhang sem az öreg alsóvárosra. De hát ez a fő!

Igaz-e Imriském?

Az kerül csak sokba.

Egy közismert vén borcutora találkozik rég nem látott barátjával a vendéglőben.

— Tyűh, az áldóját komám, — mondja a koma a vén borivónak, — jó pénzedbe kerülhetett, míg ezt a szép vörös orrot megszerezted.

— Megszerezni még csak hagyján, — sóhajtott a rezesorru —, de képzeld el, mennyibe kerül a fönttartása.

MAGYARÁZAT.

— Tata, annyit hallok emlegetni, hogy kültelek, kültelek, ajgentlich, mit jelent az?

— Te számár, aki vagy; azt sem érted? Ha én azt mondom neked, Móric, szaladj el a boltba egy kis gersliért, akkor én téged kültelek.

GRAFOLÓGIA.

Mauzika. Magácska, amint az írásából látjuk, 18 éves és tiszta múltú. Általában véve konzervatívak a hajlamai. Csupán a multat veszi számba, a hitvány jelent mellőzi. Amiben igaza is van. Lehet napjainkat jelennek nevezni? Termete karesú, lába formás, igényei nagyobbak a polgári keretekenél, temperamentuma pajzán, ellenben a hangja rekedt. Ez nagyságodat végtelenül elkeseríti, mert nem bizonyos benne, hogy felveszik-e a szellemi szükségmunkások közé? Rendkívül sajnáljuk, hogy még nem adhatunk kedvező választ, de tisztességérzetünk tiltakozik az ámitás ellen. Aki bizalommal fordul hozzánk, azt becsületesen kiszolgáljuk, külön lelki tanárt szerdeltünk erre a célra, az nem kímél fáradságot, ha tapogatózni, kutatni kell, pláne belemélyedni egy kérdésbe. Néha napokig belemélyed, közérővel húzzák ki pénteken, hogy lapunk megjelenésében ne támadjon akadály. Egyszóval: szellemi inségmunkásnak nem válik be, de ajánljuk a színésznői pályát, ott feltétlenül boldogul. A modern operetben annyi a homály, hogy nagyságod fátyolozott hangját arannyal fizetik. Ugyan menjen már kis hamis, azt hiszi, hogy oda hang is kell?

Özvegy. Írása azt árulja el, hogy irtózik a férjhezmenéstől és visszavonult életet él. Hogy kivel vonult vissza, azt csak újabb kézírásából állapíthatjuk meg, ha nagybetűket is ír. Ebben csak kicsik voltak.

A VÁROS ISMERŐSE.

— Hogy mennyire ismeri a barátod Szegedet!

— Meghiszem azt. Sose fizet házbért s minden hónapban más városrészebe költözik.

A Tüsök furcsasággűjteményéből.

Egy szomszédos faluban láttuk ezt a kiszögeezett táblácskát:

BÉRECZKI PÁL
lóherülő és bika.

Mikulás ajándékai.

Mikulás ebben az esztendőben is derekasan kitett magáért s gondosan mérlegelve a helyzetet, a körülményeket, elvitte kis ajándékait illő helyekre. Ez természetesen csak frázis, hiszen jól tudjuk, hogy az emberek egymást lepik meg a nevezetes alkalommal.

Csikós József például az arcképét küldte el Solymos Elemérnek, amire Solymos boldog mosollyal jegyezte meg: Hasonlít rá.

Biedl Samu viszonzta Tóth Imre üdvözlését s azzal végezte szavait: Százszorosán adja meg az Isten kolléga úrnak mindazt, amit nekem kíván.

A villamos társaság Iritz Bélához intézett gratuláló levélben kifejezte azt a hő óhaját, hogy rövid, enyhe télünk legyen s már február közepén teremjen meg Ujszegeden szabadban az ibolya.

Gábor Arnold azzal bizonyította be önzetlenségét és nagyrabecsülését Pásztor József iránt, hogy Mikulás előestéjén sorra járta az illetékes városrészeket s kollégája sánszait segített előmozdítani.

Kínas, de lélekemelő jelenet játszódott le az egyik belvárosi kerületben, ahol Kozma Ferenc és Falcione Kálmán kölcsönösen lemondott egymás kedvéért a jelöltségről. Csak te lehetsz! Csak te lehetsz! — hajtogatták, hogy már-már hajba kaptak. A vitának ez a része azonban haj-alap hijján elmaradt.

Kormányos Benő a frontharcosokra mondott felköszöntőt.

A munkanélküliek szerénáddal tisztelték meg a népszerű álláshalmozókat.

A tüdővész gyerekek emlékiratot nyújtotak át a korteskedő szónokoknak azzal a figyelmeztetéssel: Jöttök még ti is a mi utcánkba, ha sokáig így folytatjátok.

Egy verzió szerint egyáltalában nem jelent meg az idén a Mikulás. Népszerű fiskálisunk ugyanis tavaly szintén kitette a cipőjét az ablakába és az a jelenség olyan végzetes hatással volt a gyermekek szentjére, hogy még — máig sem tért magához.

Válaszuton.

Széplelkű nő: Nem tudok dönteni, hogy festő legyek-e, vagy költő?

Kritikus: Minden esetre festő.

— Talán látta a képeimet?

— Nem. A verseit olvastam.

Ködvágó Illés mint idegenforgalom.

Hát osztán éccörre csak mekkeződött a Betlehemös Játék, de szászorta szöbbs vót anná, mer annyi angyalt egy rakáson még tán a Pestön se lehet látnyi, az öregebbje a torom részibe akaszkodott; hát kit látok másst, mint a Márton fecót, üsmeröm jó, a mi vidékünkriul való de most túzojtó a városban. Fel is kajabálok hozzá, fene beléd Fecó, té vagy-é, vagy csak a szuszod, mindön jó lélök dícséri a Zurat, mint ahogy igaz is. De nagyon pisszögtek a vendégök, hogy né kellömetlönköggyek, nem vagyok népgyülésön a Tanyán, nem hát, mondok, ott legalább paprikás húst annak a szavallat után, én mög éhös vagyok, azér kivöttem a finom száraz fokhajmás kóbászt hogy maj falatozok amig a Gábor mög a Miháj főangyalok osztokkonnak, de erre mán löndér monta, gyugjam e sebösen, né büdösíjkek, mondok nem is, tudom én mi a tüssztösség, de akkor ez a sok szagos fehérszöméj is mossa lé magárul a patikaszagot. Nem is felelhetött, mer nagy történést lött a Szín Padon, ott ligyögött éccörre az Ádány, mög a Zéva. Melegötök van, azt látom, azér mégse röndös dolog ijen pucéron kigyünni, mer vannak itt gyerökök is, ha mán úk nem szégyöl-lik magukat. Nem mondok, a Zéva egész hejös teremtis vót, eccör mikó bakakoromba füröttem a tiszában, akkó láttam ijen kisasszonyokat, hej, a zannyukat, de gömböjűek vótak, amire aszonygya mellettem égy úr, hogy né fészkelögggyék bácsi, mögárthat, mög ám néköd, te girhös, akibe hálni jár a lélök, attul vagy nyilván ijen fancesali feszület, de akkó mán a Kultéti ur szót ránk, hogy aszonygya, esönd, üsmeröm, mer kiszok hozzánk jární oszt most pántlika vót a karján, de jó is vót el-

hallgatni mer a Zéva szörnyen nyúto-gatta a zalmát, hogy ögyé Ádám, finom törökbálint, amit nem nészhettem tovább és fölkajátottam, vigyázz Ádány, mög vagyön írva a bibliába, hogy halálok halálával halsz mög, ha öszöl, amire karszügyön fogott egy röndér, úgy vezetött ki a Szentök irányába, akik ott lógnak a falon, ahun a hosszú ereszetalja van, mondok hát a pézt visszaadik-é, de hallgatott én mög kimöntem a tiszapartyára s mög-öhettem a fokhajmás kóbászt, vót ott égy csomó zsák is, hajós népek hagyhatták ott, soha ojan szépet nem ál-mottam, benne vót a Zéva is, hogy nyomon beszéljek. A többit máskö mondok el.

Ködvágó Illés
Idegön és Forgalom.

Baleset

Tüsök jutott a városi adóhivatali alkalmazottak körme alá. 2000 pengőt folyósít az adóhivatal pénztára annak a tudornak, aki ezt a tüsköt úgy tudja eltávolítani, hogy utóbaj, illetve valamilyen komplikáció utólag be ne következzen. Jelige: 2000/934. v. ad. szám.

SZEGEDI ÁTOK.

— Kiabálják rád mindennap, hogy „helyet az ifjúságnak!”

— Fogják rád, azért növesztetted meg a bajúszodat, mert odahaza már nincsen tekintélyed.

— Lájér Dezső legyen a bérma-keresztapád.

— Te rendezd meg a saját költsé-geken a legközelebbi plakátkiállítás.

— Élj meg abból, amit a szabad-teri játékoknál, mint statiszta kerestél.

— Utolsó jelölt legyél Gábor Ar-nold listáján.

— Fogják rád, hogy te vagy a színigazgató éceszgébere.

SZÍNHÁZBAN.

— *Hogy tetszett önnek tegnap a király szerepében az új színész?*

— *Azóta köztársasági érzelmű vagyok.*

Ha őszintén beszélne- nek egymással az ön- jelöltek, hogyan beszélne nek?

Felelet:

A háborúban a fiúk fekszenek a rajvonásban, előttük völgy, abban sással bevont tavacska, a tavacska-ban valami mozog.

Fúrús András észreveszi a mozgó valamit, felkönyököl a lövész-árok szélére, egy ideig nézi, aztán odaszól a komájának:

— Odanézz, mozog.

— Hun?

— Arra, amerre mutatom. Látod?

A Tüsök nyilvánossága.

Kedves Tüsök, a kíváncsi ember meg fog ölni a kérdéseivel, vedd úgy, mintha bucsulevelemet olvasnád. Leg-alább felvilágosíthatod az embereket, miért haltam meg, esetleg miért estem gyilkosságba!

Ujszeged eléggé elhagyatott most, csak Hauser Rezső Sándor tartja benne a lelket, a legszélire megyek sétálni, hogy ne lássak senkit s elmerenghessek a hitvesgyilkos bátorságán. A kíváncsi ember ott is rám talál.

— Ah, sétál, sétál?

— Tévedni méltóztatik. Nem látja, hogy kötőféken vezetem a nyugdíjas gráci keresztanyámat?

A gőzfürdő langyos bazinjából felbukkan közutált arca.

— Fürdik, fürdik?

— Fenézek. Szupécárdást járok a genfi fronton.

Temetés megy a szerkesztőség előtt, a kíváncsi ember ott sem hagy békén.

— Szegény Kandur! Meghalt?

— Eszébe sínes! Nem látja, hogy az ostorhegyes hátán lovagol?

Most tudja meg, hogy házas ember vagyok, mikor a kadét fiammal sétálok.

— Ah, ön nős? És fia van?

— Ez nem fiu, — felelem hidegen.

— Hát mi?

— Nem látja, hogy néger balett-táncosnő?

Kedves Tüsök, azt hiszem, a megfontolt közvélemény az én pártomon áll s nem tekint közönséges gyilkosnak, ha titkos tervemet végrehajtom. Szíves pártolását kéri.

(Aláírás.)

— Ehen!
— Mi löhet a? — érdeklődik Fúrús.

— Róka.

— Nem löhet a'!

— Már mér nem?

— Mer a rókának négy lába van, ennek meg kettő.

— Hm, húzza fel a vállát a koma, neköd is két lábad van, oszt mégis számár vagy.

Utolsó slágerek.

Még van egy este a honmentő eszmék kifejtésére, vasárnap a választás, aztán ráterül az áldott ádventi béke erre a szegény, megbolygatott városra.

Segítségére akarunk lenni a szónokoknak, akik ugyanesak kifogyhattak a mondanivalóból, főleg a jelölteknek adunk néhány tippet. Oriási hatásra számítana például a városháza előtt rendezett gyűlés, ahol a szónok nyugodtan kijelenthetné:

— Beesütemre mondom, hogy mögöttem van az egész városháza főispánostul, polgármesterestül, de mögöttem áll a belváros jelentékeny része is az egész Rókussal.

Feltétlenül eredményes lesz ez a mondat is:

— Biztosíthatok mindenkit, hogy a Szeged-Csongrádi, városunk ezen ősrégi intézménye, ebben a percben nagy érdekléssel figyeli, hogy mi történik itt, ahol a népakaratnak kell megnyilvánulnia? Lehet-e önökben kétség, hogy az öreg takaréknem ok nélkül néz ide?

BÖSÉG.

— Mondhatom, rettenetes nehéz időket élünk.

— Maga mer beszélni? Magának vaj van a fején, árpa a szemén, gombóc a szájában, mandula a torkában és hat per cent a cukra? Hogyan mer még panaszkodni?

Találkozás

Együtt ment a pék, a hentes
S a tanyai termelő,
Aki az árdrágításban
Bögyös mellet jár elő,
Ujabb áremelésekre
Most kerestek alapot,
S a fogyasztó kézsókolva
Mondott nekik jónapot.

Disputált a három híres,
Ordított amerre ment
S éppen gyakorlatról jött a
Tisztelt házi regiment,
Legelő a banda fujta:
Ritka árpa, ritka rozs...
Nagy botjával vezényelte
Őket az ezreddobos.

Harsog a szép magyar nóta,
Már nagyon is tetszene,
De az ezreddobos int és
Félbeszakad a zene, —
Régi, szinte ős-szokás ez,
Muzsikuskok tisztelik:
Ha két banda találkozik,
Elhallgat az egyik nyomban
S csak a másik működik.

Nagyanyák a nyujtón.

Eddig csak Amerikából jöttek hírek a legképtelenebb célú egyesületek alapításáról, míg most megirigylették a dicsőséget az angolok is.

Londonban a napokban megalakult a nagyanyák tornaköre. A tiszteletreméltó öreg hölgyek egy leányiskola tornatermében gyakorlatoznak s azt remélik, hogy olyan testi frisseségre tesznek majd szert, amely mellett — letagadhatják nagyanyai mivoltukat.

A hírt az ujságok a „Nagyanyák a nyujtón” címmel közlik, mindenféleképpen helytelenül. Mi jobb címet tudnánk ennél, amiben egyúttal benne van már a végrehajtási utasítás is. Még pedig:

„Nagyanyák a deresen!”

Amiből napnál világosabban derül ki, hogy semmit sem ér az a humanisztikus szellem, amely a büntetőparagrafusok közül kitörölte a botbüntetést.

Mikor pedig itt tartunk, egyúttal el akarunk oszlatni minden kételyt. Nem csupán a diszkrét, koroknak megfelelő viselkedéstől undorodó „ki-mondott” nagymamákra gondolunk, hanem az ő évjáratukban levő, esucsorító, oláhtemplom-kipingálású, bakfist játszó, többi tiszteletreméltó dámákra is.

HETI MŰSOR:

(Ez már nem vicc!)

Szombaton d. u.: Kék Duna.

Szombaton este: Békebeli boldogság.

Vasárnap délelőtt: Gyermekmatiné
Zoli Gerárdal és Vidor Jenő fel-
léptével.

Vasárnap délután: Önagysága nem
hajlandó.

Vasárnap este: Békebeli boldogság.

Hétfőn: Szembekötödsdi.

Kedd délután: Öreg tekintetes.

Kedd este: Szembekötödsdi.

Szerda este: Parasztbecsület és
hangverseny Pataky Kálmán,
Relle Gabriella és Leopold A. fel-
léptével.

Csütörtök délután: Szép a világ.

Csütörtök este: Tiéd leszek.

Péntek este: Tiéd leszek.

Követendő példa.

Ennyi kín és bajlódás,
Soh'se lesz kész a vasalás.

Én már kész is vagyok,
Mert villannyal vasalok.
Béreljen Ön is havi 30 fillérért
egyét a Gázgyártól.

Visszatérés.

A fiatal menyecske haza kerül a
szülői házhoz.

— Meggyüttem.

— Látom, mondja az apja, mi já-
ratban vagy?

— Ott hagytam az uramat, mert
megvert. Nézze kend, édes apám a
helyét.

Azal mutatja a sok kék foltját.

— Miért vert meg? — kérdi később
az apa.

— Hát sokáig volt a kocsmában s
mikor hazagyűtt, azt kérdeztem, hol
járt kend, részeg disznó?

Az öreg sokáig hallgat, szívja a
pipáját, végre megszólal:

— Aztán csak így vert meg?

Asszonyok maguk közt.

— Hova sietsz?

— A varrónőhöz. új kosztümöt
rendelek. Tartok tőle, hogy Szegeden
is összehívják az egyszerű öltözködé-
sért küzdők ligáját s akárhogyan nem
akarok ott megjelenni.

KÁVÉHÁZBAN.

Színhely egy bohémkávéház. Sze-
replők a főpincér és a kiszolgáló.

A kiszolgáló: Főúr, kérem, ki az
a nagyhajú ifjú.

Főpincér: Jeles álhirlapíró.

— Bemutatkozott?

— Nem. Eddig még mindig fize-
tett.

AZ ARANY- EMBER.

Nincs a világon szerencsésebb em-
ber az én testvérsógoromnál. Amihez
csak nyúl, arannyá változik a kezé-
ben. Halli-e, szomszéd, ha bemén az is-
tállóba, máris több van ott egy ökör-
rel.

EMKE (Horváth) KÁVÉHÁZ bohémvilág találkozó helye.

Szenzációs kombinált női zenekar
játszik reggel 4-ig.

Tulajdonos: Horváth Szilárd.

Az óvatos asszony akitől a férjek is tanulhatnak.

Núdli úr halálos ágyán fekszik.
Mellette zokog a felesége:

— Oh, Mari, mondja a beteg nyög-
déssel, valld be az igazat, megcsal-
tál-e azzal a fess utazóval, aki öt évig
nálunk lakott? Megmondhatod őszin-
tén, hisz már úgyis meghalok.

— Oh, — feleli habozva Núdliné
— de hátha mégsem halsz meg. Hisz
az orvos is tévedhet.

Hazugok.

Híres szegedi hazugok azon vesze-
kednek, hogy melyik az előbbrevaló
közülük?

— Téged nem lehet komolyan ven-
ni, mert amikor azt mondd, hogy sé-
tálni voltál a körúton, azt is kétségbe
vonom, hogy egyáltalában létezik-e
Szeged?

— Ez semmi hozzád képest. Hiszen
ha te kimondod az „és” szót, abban
három hazugság van. Külön az „é”, kü-
lön az „s”, végül ráadásul az én a
vessző.

Mosolygok, ha
rágondolok, mi-
lyen olcsón ren-
dezkedtünk be az

Asztalosmesterek

Butorcsarnokából

(Szendrényi Géza és Tsz.)

S Z E G E D,

Dugonics-tér 11.

Sokszorosítást, másolást
leggyorsabban
Wirt és Rengei-nél

Tanuljon meg flamandúl.

Két flamand ember találkozik az
utcán. Az egyik vidéki, aki arra kéri
a másikat, adjon neki tanácsot, hogy
melyik moziban van a legjobb mű-
sor, egy kicsit szórakozni szeretne.
Hogy meddig tartott, míg a másik el-
magyarázta az elsőnek, hogy ő milyen
véleménnyel van általában a mozik-
ról, az könnyen elképzelhető, ha el-
áruljuk, hogy flamand nyelven ezt a
szót, hogy autó, így kell kimondani:
Snel paar delooszonderspoorwegpetrol-
rijtnig.

„Nem félünk a farkastól...”

A Karaván halad.

Az új divat.

— Nézd csak a kis özvegyet, milyen szép új kalapja van. Olyan a dísze, mintha pálmafa volna.

— Az ám, alatta pedig a sivatag következik.

Fiatal házasok.

— Oh, Hugó, te nem szerelemből vettél el!

— Majd kidobom a lakásból az összes tükröket s akkor nem lesznek ilyen gondolataid.

Öröm a házban.

Feleség: A fogorvostól jövök, két idegemet ölte meg.

Férj: Hála Istennek, legalább kettővel kevesebb.

RENDEZÉS.

— *Direktor úr, elromlott a reflektor, mi lesz a hajnalhasadással?*

— *Az ügyelő hármát kukorékol s aztán rendben van.*

A jó fátyol.

— Drágám, pompás az új fátylod!

— Ugyan, ne mondj ilyet, hiszen semmit se látni tőle az arcomból.

— Éppen azért!

FOKOZAT.

— *Édes ez a kis görll!*

— *Több annál, raffinált.*

A bizonyíték.

— Láttá-e tanu, hogy vádlott ütötte a sértett fejét?

— Azt éppenséggel nem láttam, olyan sötét volt akkor az utca. De tudom, hogy ütötte.

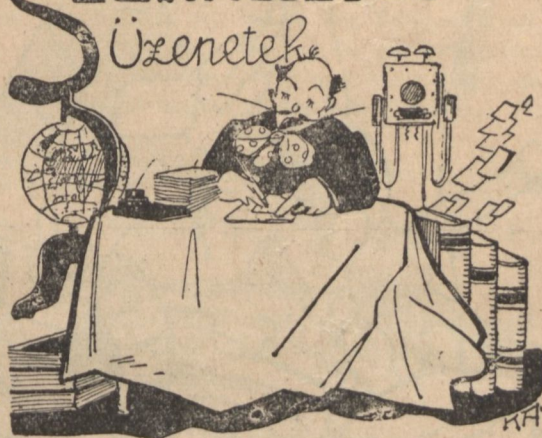
— Hogy állíthatja ezt ilyen határozottan?

— Ugy kérem, hogy hallottam a püföléseket és utánuk mindig kongott valami.

Házasságközvetítőnél.

— *Mielőtt megkezdenők a tárgyalást, a jutalék szempontjából fontos tudnom, hogy uraságod egész életre szóló házasságot tervez, vagy pedig szeret elválni?*

SZERKESZTŐI

Ny—sz. A cseremiszt voltaképpen angol kisasszony, aki nem fizető vendégként van nálunk hanem cserébe a mi lányunkért.

K. V. Mind a két kifejezés sántít. A hittérítő nem a hitet téríti meg, hanem a hitetlent, tehát helyesen mondva: hitetlen térítő. Épp ilyen alapon kérdezzük Kogutowitz professzor úrtól, hogy hol térítik a rákokat? Vagy ha nem, miért emlegetik a ráktérítőt? A vizes lepedőt nem térítik, hanem ráterítik néha az emberre.

Mañi úr. Ön tőlünk kérdi, hogy hol találhatná meg beeses nejét? Nézzen be valamelyik moziba vasárnap délebben, azt olvassuk, hogy ott szokott lenni Matiné.

Pillangókisasszony. Kegyed nem pillangó, hanem lepke. Legyen nyugodt, nem Önről írták az operát, bár tartunk tőle, hogy akadna ügyvéd, a ki vállalja a kártérítési pert.

G—o. A földiekkel játszó égi tünnemény nem arról a földiről beszél, akiről Ön gondolja. Az illető szegedi illetőségű.

Komor. Beküldött viccén már Noe is nevetett, amikor regattista volt az Ararát-Klubban.

Nyelvész. Más a gong és más a gang. Az első voltaképpen harang, a második folyosó. Azért a gangon lehet gongozni, de ha a gongon akar gangozni, lecsúszik és kitöri a nyakát.

Hogy mondaná ezt egy fiatal városatyá-önjelölt.

Öreg nyugdíjas ujságot olvas a kávéházban.

— Nem értem, mondja a fiatal szomszédjának, miért bántják mindig azokat a kisorsolt városatyákat s miért nem tiltakoznak a sorozatos támadások ellen. Folyton azal vádolják

öket, hogy *nem csináltak semmit!*

— Majd én megmagyarázom magának. Ide figyeljen, — mondja a fiatal önjelölt. — Ismeri azt a viccet, hogy Erösi találkozott az utcán Gyengével. Azt mondja Erösi:

— No, jó, hogy találkoztunk. Meg kell magának mondanom:

— Na, csak ki vele. Mit akar mondani.

— Hogy maga egy haszontalan, hogy maga egy utolsó, hogy maga egy niemand, hogy maga egy...

Gyengé hirtelen befogja Erösi száját és halkán így válaszol:

— Na, most még csak azt mondja meg, honnan tudja maga mindezeket?

Népfajok a vonaton

A vasuti fülkében öt különféle nációjú utas ül, a kalauz kéri a jegyet.

A francia szempillantás alatt kihúzza zsebéből és mosolyogva nyújtja is.

Az angol szó nélkül, mereven mutat a hálóban levő kalapjára. Ott kádkál ki a jegy a szalag mögöl.

A német kigombolja kabátját, benyúl mellényzsebének titkos rekeszébe, a legnagyobb lelki nyugalommal kihúzza pénztárcáját, azután begombolja kabátját, kinyitja pénztárcáját, a selyempapírosba csomagolt jegyet átadja a kalauznak... Majd átveszi a jegyet a kalauztól, újból kigombolja kabátját, ismét előveszi pénztárcáját, visszacsomagolja a lekezlt jegyet a selyempapírosba. Ekkor újból kigombolja mellényének titkos zsebet és visszahelyezi tárcáját. Utána leül, még egyszer megtapogatja magát, aztán nyugodtan olvasni kezd.

Az orosz szórakozottan tekint a feleségére:

— Mamasa, hol a jegy? Nálam? Te ideadtad nekem? Meg vagy örülve? Mikor adtad ide? Az oldalzsebemben? ... Ott sines... Na, végre itt van. De nem, ez még a mult évi, emlékszel, amikor Kissingenbe utaztunk. Keresd csak meg nálad. Hová az ördögbe tettem ezeket az átkozott jegyeket? Nézd csak meg a diván alatt, talán odaestek? — Tíz perc múlva végre előkerülnek a jegyek.

A magyartól egyáltalában nem kéri a jegyet, mert az szabadjeggyel utazik.

Felelős szerkesztő: KOVÁCS ÁRPAD.
Kiadja: ABLAKA GYÖRGY
könyvnyomdája Szeged, Kálvária-u. 14.